

الدعوة السلفية

SELEFÍJSKÁ VÝZVA

DOPIS ŠEJCHA 'ABDUL'AZÍZE IBN BÁZE
A VYSVĚTLUJÍCÍ PROHLÁŠENÍ
KUVAJTSKÝCH HLEDAČŮ NAUKY

ČESKÝ PŘEKLAD: 'ALÍ VĚTROVEC

www.e-islam.cz 2014

NAMÍSTO PŘEDMLUVY: SELEFÍJA MEZI NEKOMPETENTNÍ STRANICKOSTÍ, BEZHLOVOU REBELIÍ A PODLÉZAVOU SERVILNOSTÍ

Ve jménu Alláha Milostiplného, Slitovného.

Chvála Alláhu, požehnání a mír Poslu Božímu, jeho rodině, jeho následovníkům a následovníkům jeho následovníků až do soudného dne.

Před takřka dvaceti lety vydala skupina učenců, kazatelů a hledačů nauky v Kuwajtu deklaraci, která objasňuje v deseti krátkých bodech vyjádření k deseti nejčastějším konfliktním tématům a shrnuje v nich stanoviska, opírající se o správné chápání víry a následování pojetí islámu takového, jaký jej vyznávali zbožní předkové z řad nejlepších generací a imámů této ummy. Stanoviska, která vyjádřili, jsou v nejstručnější podobě tím, co činí selefijskou da'wu selefijskou, tedy pevně spojenou s původním, správným chápáním náboženství. Jejich poselství je, domnívám se, dnes ještě více aktuální, nežli v době svého vzniku.

V současnosti čelí tzv. selefija i ostatní hnutí islámské obrody ranám, které jí uštědřila nelehká situace muslimských zemí i diaspor muslimů mimo hlavní muslimský svět. Těmi největšími z mnoha, které zde stojí za to jmenovat, bylo především rozštěpení fronty odporu proti tyranii nusajrijského režimu v Sýrii a svržení prvního legitimně a z vůle lidu zvoleného prezidenta Egypta armádním pučem.

Není tajemstvím, že existují jedinci a skupiny, které mají plná ústa odkazů na zbožné předky, ale tato jejich proklamovaná náklonnost neprostupuje dále, nežli do jejich hrdla.

Tito se zmítají mezi nevyzrálou, neplodnou a nekompetentní stranickostí, zcela neschopnou sebereflexe. Trpí partajnictvím, které se od jiných podob hizbíje, spatřovaných u jiných proudů soudobé islámské obrody neodlišuje ničím, nežli pouze svým názvem. Slovo selefija, čestný název pro menhedž a mezheb zbožných předků, který je poctou každému, kdo se k němu hlásí, neboť poctou jsou ti, ke kterým se hlásí, se v pojetí těchto jedinců stává vyprázdněným heslem, nebo ještě hůře kriteriem pravdy, jež je následováno namísto jasných, nedvojsmyslných a rozhodujících textů Koránu a Sunny, o které by mělo jít bezvýhradně a především. Takové vidění je jen dalším sektářským pohledem a kromě názvu již se selef nemá vůbec nic společného.

Odkazy na selef se též ohánějí ti, kteří horují pro svobodu, nezávislost, suverenitu a džihád na cestě Boží, leč nabízejí jen potoky krve, utrpení prostých lidí, spirálu násilí, chaos a děs. Tito jedinci, mající na rukou krev nevinných lidí, nedokážou díky své omezenosti, unáhlenosti a neskutečně brutální bezohlednosti lidem vstřípit nic jiného, nežli odpor k žitému a praktikovanému islámu podle vzoru prvních generací muslimů. Z odkazu selef si vypůjčili jen to, co se jim zlíbí a co ukájí jejich zvrácené tužby po chaosu a revoltě. Ne, tito zoufalci nejsou následovníky cesty selef. Tito pomatenci jsou následovníky cesty chawáridž, proti kterým selef bojovali a nad kterými také postupně zvítězili.

Slova o cestě selef v opozici k cestě inovace jsou též zneužívána dalšími jim podobnými pro zablokování cesty k nápravě společnosti a k udržení statu quo, k posílení moci tyranských režimů a krutovládců, kteří se falešně stavějí do role ochránců islámu, či následovníků a podporovatelů cesty zbožných předků této ummy. Tito dnešní samozvaní mluvčí islámské osvěty a rádoby dědicové odkazu zbožných předků nestrpí jakoukoli kritiku a názorovou odlišnost, kterou promptně odbývají jako nepřipustnou rebelii, rozvrat, následování chtíčů a inovací. Jsou nikým neschválenými uzurpátory nálepek, kterými diskvalifikují a očerňují všechny své oponenty a kritiky, byť ve skutečnosti, měřeno standardy Koránu, Sunny a praxe selef, tedy jedinými měřítky, podle kterých je nutno se řídit, se tyto jejich oběti žádné inovace, ani rozvratu nikdy nedopustili.

Všechny tyto tři typy falešných agitátorů jsou pak dále zneužívány nepřáteli islámu a cesty zbožných předků, ať již jde o kohokoli z lidu islámu, či lidu nevíry. Vždy pak slouží jako záminka pro oslabení

islámu, tewhídu a sunny a posílení a podporu nevíry, modloslužebnictví a inovace. Čistý a neposkvrněný obraz islámu, jak se nám zachoval od Proroka Božího صلى الله عليه وسلم a jeho raných následovníků je takto systematicky zamlžován a očeřován. Takto mizí i podstata toho, co jsme si zvykli nazývat islámskou osvětou podle chápání selef, či selefijskou da'wou, *ad-da'wetu s-selefiija* الدعوة السلفية. Tou by měla být naopak výzva k následování a objektivnímu poznávání učení Koránu a Sunny, tak, jak je chápaly první generace muslimů, bez pozdějších dezinterpretací a inovovaných praktik, daleko od partajnického fanatismu a vnášení rozkolu do řad muslimů.

Následující text je snahou, pokusem o nápravu tohoto neblahého jevu. Snaží se definovat pravou podstatu výzvy zbožných předků v pohledu na otázky, které se promítají i do současného dění. Ukazuje, že skutečnost je zcela jiná, než jak ji ti, kteří házejí klacky pod nohy skutečnému islámu a islámské osvětě, vykreslují.

Děkujeme našim čtenářům za trpělivost a otevřenou mysl.

Alláha Vznešeného prosíme, aby nám umožnil napravit se tím, čím byly napraveny první generace muslimů, neboť jiná cesta nápravy neexistuje. Ámín.

V Mikulově, dne 21. Rebí'u l-Áchir 1435. roku hidžry

Alí Větrovec

ÚVOD K ANGLICKÉMU VYDÁNÍ

V posledních desetiletích jsme svědky velkého pokušení v řadách ahlu s-sunna we l-džemá'a. Vskutku, jak poznamenal již šejch Bekr Abú Zejd, podobné pokušení nemá v historických záznamech obdoby. Každá zpočátku jen místní aféra v jedné konkrétní části světa se šíří do všech stran světa jako divoký požár a brzy vyvolá velký zmatek po celé planetě.

Skutečný zastávce výzvy zbožných předků se pokouší ji bránit před všemi údery, které podtupuje, i úklady, které jsou jí staveny do cesty

Mělo by být řečeno, že tito Kuvajt'ané, Alláh jim žehnej, byli mezi prvními, kteří vystoupili na obranu výzvy. Jejich obrana byla formulována do krátké deklarace, navržené a posléza podepsané třiceti dvěma profesory šarí'y, imámy a kazateli.

Poté byla, jak čtenář uvidí, schválena a chválena imámem ahlu s-sunna we l-džemá'a naší doby, jeho eminencí šejchem 'Abdu'azízem ibn 'Abdilláh ibn Bázem, budiž mu Alláh milostiv.

Čtenář v této deklaraci nalezne vedle jiného stručné vyjádření selefi da'wy k otázkám jedinečnosti Boží, vládnutí podle světského zákona, příkazování dobra a zakazování zla, džihádu, zřikání se inovátorů, znalosti současných otázek, vstupu do parlamentu s cílem změny společnosti, spolupráce s neselefijskými hnutími, kategorizace lidí a hledání nauky.

Doufám, že Alláh umožní nezaujatému hledači pravdy nalézt v této deklaraci na všechny otázky, které jsou v souvislosti s výzvou selefijské skloňovány.

Někteří nevědomí lidé ve Spojeném království vrhají podezření, že šejch Ibn Báz tuto deklaraci nikdy neschválil a označují ji za padělek. Těmto omezeným a jednoduchým lidem vzkazujeme, že dokumenty vydané samotným šejchem Ibn Bázem jsou veřejně přístupné, opatřené datem a referenčním číslem. Proto by bylo, a samozřejmě i je, velmi snadné prokázat, zda opravdu jde o podvrh, či nikoli.

Nicméně, tito lidé lžou a sami to vědí, jsou spokojeni s tím, že díky svým skvělým schopnostem vzbuzovat v jiných pochybnosti praktikují jistou formu intelektuálního terorizmu.

Pokud je čtenář i nadále zmaten a nejist, navrhujeme mu upřímně prosit Alláha následující prosbou, která se, jak uvádí imám Muslim dochovala od Božího Posla صلى الله عليه و سلم:

"Ó Alláhu, Pane Džibríla, Míká'íla a Isráfíla, Stvořiteli nebes i země z ničeho, Znající nepoznatelné i očividné, rozsud' mezi dvěma Svými služebníky to, v čem se rozcházejí. Ved' mne v tom, v čem se liším k Pravdě, s dovolením Tvým. Vskutku Ty vedeš toho, koho chceš, po přímé cestě."

v měsíci Rabí'u s-Sání 1421 hidžry/ srpnu 2000 kř. éry.

Dr. Muhammed Muhár 'Alí

bývalý profesor historie islámu na Islámské univerzitě v Medíně a na Islámské univerzitě imáma Muhammeda v Rijádu, Království Saúdské Arábie

DOPOS ŠEJCHA IBN BÁZE BRATRŮM DO KUVAJTU

Mír s vámi!

Nechť vás Alláh vede k tomu, co Jej činí Spokojeným, zvětší vaši znalost a víru a dá vám skrze ně vítězství. Ámín.

Dospělo ke mně vaše prohlášení, vydané pod titulem *Deklarace a objasnění ohledně toho, co se nyní děje na poli da'wy v Kuvajtu*. Prošel jsem jej, abych zjistil, jaké se v něm nacházejí také citace šejchu l-isláma Ibn Tejmíjji a 'allámy Ibn Kajjíma, šejcha Abdurrahmána ibn Hasana a dalších mužů nauky.

Nalezl jsem užitečné citace užité na nejvíce odpovídajících místech. Totéž mohu říci i o tom, co jste přidali z dobrých slov. Vše se nachází na správném místě a vysvětluje věrouku zbožných předků, která spočívá na následování Koránu a věrohodné Sunny, toho, na čem se zbožní předkové této ummy jednomyslně shodují, jakož i na obezřetnosti před čímkoli do víry nově vneseným, vysvětluje to nutnost přikazovat vhodné a zakazovat zavrženíhodné, zákonný přístup k muslimskému vladaři, etiketu výzvy k Alláhu Vznesenému, respektování učenců a varování před nespravedlivými útoky na ně, vysvětluje to taktéž pravidla ohledně zřeknutí se inovátora. Poukázali jste v deklaraci rovněž na mnoho dalších detailů ohledně šari'atského zákonodárství a etiky vztahu k učencům, či mravů, kterými se má islámská osvěta řídit. Vysvětlili jste, že chyba, které se některý učenec ahlu s-sunna we l-džemá'a dopustí, nikoho neopravňuje, aby mu zlořečil, nýbrž je jeho povinností mu upřímně poradit, neboť nejvyšším cílem těch, kteří následují učení ahlu s-sunna we l-džemá'a je vyjasňovat pravdu. Učenec mohl chybovat ve svém idžtihádu, bude mu však odpuštěno a bude odměněn za své úsilí v oblasti toho, co Aláh lidem přikázal. A přikázal jim vzájemně si radit a spolupracovat, ve zbožnosti a spravedlivosti. Na tomto závisí řešení všech existujících problémů, nepomíjející čistota srdcí, oslabení i rozbití pozice nepřátel, kteří se snaží zasít mezi muslimy nesoulad a nenávisť.

Alláh nechť vás odmění a žehná vám, protože vaše deklarace je přínosem. Nechť nás i vás učiní pevnými na správném vedení a ochraňuje nás, vás i všechny muslimy před zběsilostí, nesouladem a našeptáváním šejtána. On je Laskavý a nadmíru Štědrý.

Mír, požehnání a milost Boží s vámi,

Waassalamu 'Alaykum wa Rahmatullahi wa Barakatuhu.

Šejch 'Abdul'azíz ibn 'Abdilláh ibn Báz
hlavní muftí KSA
předseda Vrchní rady učenců a Komise pro fatwy a výzkum

2. VYDÁNÍ DEKLARACE KUVAJTSKÝCH HLEDAČŮ NAUKY

Ve jménu Alláha Milostiplného, Slitovného

Všechna chvála náleží Alláhu, Pánu všech světů, požehnání a mír s nejvznešenějšímu z Poslů, našemu Proroku Muhammedovi صلى الله عليه و سلم, jeho rodině a všem jeho společníkům.

Skupina hledačů nauky, kterých podpisy jsou uvedeny níže. Vydává prohlášení, objasňující nejdůležitější principy učení, ohledně kterých v Kuvajtu vznikla názorová neshoda. Po prvním vydání tohoto prohlášení o něm některé osoby vznesly pochybnosti. Proto jsme považovali za správnou věc kopii tohoto prohlášení zaslat jeho eminenci šejchovi 'Abdul'azízi ibn 'Abdilláh ibn Bázovi, hlavnímu muftí KSA a předsedovi Rady vrchních učenců a Komise pro fetwy a výzkum, aby se k ní vyjádřil.

Šejch Ibn Báz je osobnost, o jehož erudici, učenosti, zbožnosti a osobní cti, jakož i starosti o islám a muslimy a neochvějném úsilí, aby slovo Boží bylo nejvýše, není pochyb ani mezi muslimy, ani mezi nepřáteli islámu. Šejch se cítil poctěn možností odpovědět na naši deklaraci, uvítal a podpořil naše stanoviska a zdůraznil intelektuální principy, které jsou obsaženy v prohlášení, stejně jako to, co jeho signatáři doporučují učinit.

PROHLÁŠENÍ KUVAJTSKÝCH HLEDAČŮ NAUKY A JEHO VYSVĚTLENÍ

Všechna chvála náleží Alláhu, požehnání a mír nejvznešenějšímu z Proroků, našemu Poslu Božímu صلى الله عليه و سلم, jeho rodině a jeho společníkům.

Ve shodě se slovy Božími:

كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَتُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ

Vy jste národ nejlepší, jenž kdy povstal mezi lidmi; vy přikazujete vhodné, zakazujete zavrženíhodné a věříte v Boha. (Álu 'Imrán: 110)

a se slovy Božího Posla Muhammeda صلى الله عليه و سلم:

„*Náboženství je upřímnost a rada.*“ Zeptali se: „Vůči komu, Posle Boží?“ Odpověděl: „*Vůči Alláhu, Jeho Knize, Jeho Poslu a vůdcům muslimů ve všeobecnosti.*“¹

Úvod

Poté, co jsme zpozorovali, co se na poli islámské osvěty v Kuvajtu děje za ideologickou bouří, strhávající mládež a ty, kteří se v pokání obracejí ke správné cestě, poté, co jsme se stali obětmi intelektuálního zmatku a poté, co jsme se sami měli stát nástroji destrukce celé islámské osvěty a demolice jejích projektů, zahrnujících osvětové i charitativní akce, mající za cíl celospolečenskou nápravu, rozhodli jsme se je odhalit a otevřeně na ně upozornit.

Všimli jsme se, že tento fenomén přesáhl všechny rozumné meze, otrásl společenským postavením Náboženství a způsobil ve společnosti třenic. Vnesl do ní vzájemné nepřátelství a nenávisť.

Zpozorovali jsme, že agitátoři těchto zmatků se snaží etablovat a šířit své myšlenky pořádáním přednášek a šířením nahrávek z nich mezi elitu a vojenské špičky. Svá slova zabalují do hávu hlavních principů selefijské da'wy, zatímco se slepě otáčejí k rozpoutávání krvavé řeže v zemích islámu, šíříce

1 Zaznamenal Muslim v *Sahíhu*.

jed nevíry a odpadlictví a otevírajíce brány nespravedlivosti a zoufalství.

Máme na paměti, že Alláh Všemohoucí a Slavený převzal od těch, kteří pravdu znají, úmluvu, aby ji vysvětlili ostatním lidem, nezatajující z ní ničeho, což je břemeno, které na nich leží.

Níže podepsaní bratři považovali za nezbytné jasně v tomto prohlášení vyložit, co považují za povolené a správné, aby tak splnili svou povinnost vůči ummě. Alláh je Dárcem úspěchu a On dostačuje jako Ochránce.

Shrnujeme naše stanovisko ohledně následujících principů:

- Víra v Boží Jedinečnost ve smyslu panování (توحيد الربوبية *tewhídu r-rubúbijja*) a Jeho Výlučnost v dominanci a suverenitě, stvořitelství, vládě a ustavování zákonů.
- Víra v Jeho Jedinečnost a Výlučnost co se týče práva být uctíván (توحيد الألوهية *tewhídu l-ulúhijja*), zasvěcování veškerých podob obřadního konání, jako modliteb apod., výhradně Jemu Jedinému.
- Víra v Jedinečnost a Výlučnost Jeho jmen a vlastností, Jeho popis podle toho, jak popsal Sám Sebe a jak Jej Jeho Posel صلى الله عليه وسلم popsal (توحيد الأسماء و الصفات *tewhídu l-asmá'i we s-sifát*), bez vysvětlení popřením (تعتيل *ta'tíl*), tázání se po způsobu (تكيف *tekjíf*), pokřívování (تحريف *tahríf*) nebo výkladu atributu atributem (تأويل *ta'wíl*) anebo odignorováním (تجهيل *tedžhíl*).
- Víra v pravdivost všeho toho, o čem nás On zpravil, ať již mluvil v termínech všeobecných, nebo hovořil v detailech.
- Výhradnost Jeho výlučného oprávnění jakožto Jediného Zákonodárce a Soudce (الحاكمية *al-hákimijja*), ponechání rozhodnutí výhradně na Něm a na Jeho Poslu صلى الله عليه وسلم, přičemž pro nikoho není jiné cesty, ve shodě se slovy Božími:

إِنَّ الْحُكْمَ إِلَّا لِلَّهِ ج

Rozhodnutí náleží jedině Bohu (Júsuf: 40)

Alláh také praví:

وَلَا يُشْرِكُ فِي حُكْمِهِ أَحَدًا

On nečiní nikoho společníkem rozhodnutí Svého! (Kehf:26)

Dále praví:

فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ

Však nikoliv, při Pánu tvém, oni nebudou věřící, pokud tě neučiní rozhodčím v tom, o čem jsou ve sporu. (Nisá:65)

Článek 1.: Koncept selefije

As-Selefija, arab. السلفية spočívá na několika základních intelektuálních principech, odvozených z dobře zachovalých zdrojů: Koránu, Sunny a konsensu prvních generací muslimů, arab. الإجماع *al-idžmá'*. Tyto principy pokrývají metodu učení se náboženství a pochopení Koránu a Sunny podle směrnic odsouhlasených našimi zbožnými předky, tedy selef. Kdokoli se těchto principů drží, ten je selefí, patří k lidu Sunny a společenství, arab. أهل السنة و الجماعة *ahlu s-sunna we l-džemá'a* a následuje cestu našich zbožných předků, arab. السلف *as-selef*.

Výzva k následování těchto principů a pravidel, shromažďování muslimsk ummy na nich, prokazování neplatnosti a falešnosti čehokoli jiného, co je zdrohem inovace (بدعة bid'a) a pochybení, je povinností, která leží na bedrech pěšáků islámské osvěty. Toto je stezka ke spáse ummy a východisko z nesnází, v níž se ocitla.

Základem těchto principů a první, nejvyšší povinností z těchto zmíněných je Tewhíd, tedy Jedinost Boží. Alláh Jediný, Všemohoucí a Slavený, zjevil:

وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ

A džiny a lidi jsem nestvořil pro nic jiného, než aby Mne uctívali. (Záriját: 56)

V autentickém hadísu stojí:

„Necht' první věci, ke které vyzveš lidi, bude přijetí Jedinosti Boží.“²

(Reported by Bukhâri).

Toto praktikování ryziho monoteizmu je vyjádřeno 'allámou Muhammedem ibn Ibráhím Áli š-Šejchem, budiž mu Alláh milostiv: „Soudit podle Šarí'y a nesoudit podle ničeho jiného je neoddělitelně spojeno s principem uctívat výhradně Alláha Jediného a neuctívat vedle Něj nic jiného.“³

A 'alláma aš-Šankítí, budiž mu Alláh milostiv, praví: „Přidružování společníků k Alláhu ve věci Jeho rozhodnutí a vládnutí na straně jedné a přidružování k Alláhu ve věci uctívání na straně druhé, obě znamená jednu a tu stejnou věc. Mezi těmito dvěma není rozdílu. Kdokoli následuje zákonný systém jiný, než Boží Zákon, legislativu jinou než Šarí'u Alláha, stejně jako ten, kdo uctívá modlu a padá na tvář před ikonou, mezi všemi těmito jistojistě není rozdílu. Jsou jedním a tímtéž. Všichni jsou modloslužebníky, kteří Alláhu připsali společníka.“⁴

Nejviditelnější implikací tohoto principu je také to, že poslušnost vůči Alláhu a Jeho Poslu صلى الله عليه و سلم musí být v souladu s tím, co pod ní rozuměli zbožní předkové této ummy, podle toho, jak pochopili Slova Alláha a Jeho Posla صلى الله عليه و سلم oni.

Alláh praví:

وَمَنْ يُشَاقِقِ الرَّسُولَ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُ الْهُدَىٰ وَيَتَّبِعْ غَيْرَ سَبِيلِ الْمُؤْمِنِينَ نُوَلِّهِ مَا تَوَلَّىٰ وَنُصَلِّهِ جَهَنَّمَ
وَسَاءَتْ مَصِيرًا

A kdo odpadne od posla poté, co mu bylo jasně ukázáno správné vedení, a sleduje pak cestu jinou než věřící, k tomu obrátíme se zády, tak jako on se obrátil, a necháme jej hořet v pekle a jak hnusný je to cíl konečný! (Nisá: 115)

Alláh Vznešený a Slavený též hovoří:

وَالسَّابِقُونَ الْأَوَّلُونَ مِنَ الْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ وَالَّذِينَ اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ وَأَعَدَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ۚ ذَٰلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ

A Bůh našel zalíbení v prvních předchůdcích z přesídlenců a pomocníků a v těch, kdož je následovali ve zbožných skutcích a také oni našli zalíbení v Bohu; On pak připravil pro ně

2 Zaznamenal al-Bucháří ve svém *Sahihu*.

3 Viz *Tahkímu l-kawánín*.

4 Viz *Adwá'u l-beján*, 7/62.

zahrady, pod nimiž řeky tekou a v nichž nesmrtelní navěky přebývat budou a to úspěch bude nesmírný. (Tewba:100)

Takto Alláh učinil podmínkou jejich následování v jejich zbožnosti, což je uskutečněním Božího příslibu vůči nim.

A Posel Boží صلى الله عليه وسلم pravil: „**Nejlepší z lidí je mé pokolení, potom ti, kteří přijdou po nich a potom ti, kteří přijdou po nich.**“⁵

Ohledně povinnosti následovat zbožné předky této ummy, tedy selef, se dochoval i konsensus předních učenců ahlu s-sunna we l-džemá'a. Toto následování se týká všeho souvisejícího s náboženstvím (الدين *ad-dín*) s věroukou (عقيدة *'akída*) se zákonodárstvím (شريعة *šarí'a*), s činy uctívání (عبادة *'ibáda*), vzájemným chováním vůči sobě (سلوك *sulúk*) a mravy (أخلاق *achlák*). Cokoli, s čím zbožní předkové nebyli obeznámeni, nemůže být náboženstvím, ani co se týče věrouky, ani co se týče uctívání, či vzájemného chování jedněch vůči druhým.

Nejlepším, co bylo pro vysvětlení tohoto principu ahlu s-sunna we l-džemá'a napsáno, jsou práce šejchu l-isláma Ibn Tejmíjji, zejména jeho al-'Akídetu l-Wásitíjja a také práce obnovitele víry, imáma Muhammeda ibn 'Abdilwehhába, budiž k oběma Alláh milostiv.

Článek 2.: Příkazování vhodného a zakazování zavrženíhodného

Jedním z největších principů této přímé stezky víry je příkazovat vhodné a zakazovat zavrženíhodné (al-amr bi l-ma'rúf we n-nehj 'ani l-munker).

Alláh v Koránu praví:

كُنتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ

Vy jste národ nejlepší, jenž kdy povstal mezi lidmi; vy příkazujete vhodné, zakazujete zavrženíhodné (Álu 'Imrán: 110)

Šejchu l-islám Ibn Tejmíjja praví: „*V případech, kdy příkazování vhodného a zakazování zavrženíhodného s sebou přináší ještě větší škodu, nelze tohoto podle příkazu Alláha a Posla Jeho صلى الله عليه وسلم dosáhnout, i kdyby to znamenalo zanechání povinnosti nebo setrvání v činu, který je zakázaný. To proto, že na věřícím je být bohabojný i co se týče vztahu vůči jiným služebníkům Božím a naopak není jeho povinností uvést je na správnou cestu.*“⁶

Článek 3.: Přístup k muslimskému vládci a respekt vůči němu

Jiný velký princip je poslušnost vůči autoritám mezi muslimy.

Autentický hadis stanovuje: „**Kdokoli z vás uvidí něco zavrženíhodného, měl by to změnit svou rukou. Pokud toho není schopen, měl by tak učinit svým jazykem** (tj. vystoupí proti tomu a slovy jasně vyjádří, co si o tom myslí) **a pokud není schopen ani toho, nechť to nenávidí srdcem** (tj. má k tomu mít nevoli a má se tomu vyhýbat), **a toto je nejslabší víra.**“⁷

Nárok vládců, vůdců a předsatavených muslimů na nás, obyčejných věřících, zahrnuje naši poslušnost, moudrou radu, trpělivost a velkodušnost vůči jejich pochybením a poskytnutí podpory. Princip poslušnosti vůči vůdcům muslimů má tedy své podmínky a svá omezení. Autority jsme povinni

5 Muttefekún 'alejhi.

6 Viz *Ká'idetun fi l-amri l-ma'rúfi we n-nehji 'ani l-munker*, str. 17.

7 Zaznamenal Muslim v *Sahíhu*.

poslouchat, dokud jsou tyto poslušny Božích příkazů.

Hadís stanovuje: „*Není poslušnosti ani trpělivosti vůči stvořenému při neposlušnosti vůči Stvořiteli.*“⁸

Jiný hadís praví: „*Poslušnost je jen v tom, co je povoleno.*“⁹

Nelze být poslušný v tom, co je inovací ani v tom, co je hříchem a neposlušností (معصية *ma'sijja*) vůči Alláhu.

Alláh praví:

ادْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحُكْمَةِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ

Vyzývej k cestě Pána svého moudrostí i kázáním krásným a ved' s nimi spor slovy nejlepšími!
(Nahl: 125).

Především by se mělo hovořit o škodách a užitečných prikazování vhodného a zakazování zavrženíhodného.

Alláh praví:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِي الْأَمْرِ مِنْكُمْ

Vy, kteří věříte! Poslouchejte Boha a poslouchejte posla a ty, kdož mezi vámi mají autoritu! (Nisá: 59)

A je povinností vůči těmto autoritám poskytnout jim radu shodně se svou znalostí a moudrostí, upřímně jim poradit a povzbudit je ke konání vhodného a zabránit jim v konání zavrženíhodného, neboť blahobyt států a národů nemůže být dosažen, kromě skrze jednotu, poslušnost, prikazování vhodného a zakazování zavrženíhodného.

Jak je řečeno v hadísu:

„*Nejlepším džihádem je slovo pravdy k tyranskému vládci.*“¹⁰

Je však také zakázáno proti vládcům revoltovat.

V hadíse stojí: „Bylo řečeno: „A neměli bychom si vybojovat moc od těch, kteří ji právem drží?“ Prorok صلى الله عليه وسلم odpověděl: „*Jedině tehdy, když u nich shledáte jasnou nevíru, pro kterou máte nedvojsmyslný důkaz od Alláha.*“¹¹

V jiném hadísu stojí:

„Bylo řečeno: „Posle Boží, máme proti nim bojovat svými meči?“ Odpověděl: „*Nikoli, dokud mezi vámi ustavují společnou modlitbu.*“¹²

Článek 4.: Boj na cestě Boží

Džihád جهاد, tedy boj na cestě Alláha Vznešeného, Slaveného, je povinností a závazkem až do Dne Vzkříšení. Nemělo by ho být zanecháno až do konce dní, s výmluvou, že neexistuje jediný vůdce, zejména v tomto složitém období historie islámu.

Alláh praví:

وَجَاهِدُوا فِي اللَّهِ حَقَّ جِهَادِهِ

8 Zaznamenal Ahmed v *Musnedu* a al-Hákim v *Mustedreku*.

9 *Muttefekún 'alejhi*.

10 Zaznamenali Ahmed v *Musnedu* a Ibn Mádža v *Sunenu*.

11 Zaznamenal Muslim v *Sahíhu*.

12 Zaznamenal Muslim v *Sahíhu*.

A bojujte usilovně za Boha s úsilím, jež si zaslouží! (Hadždž: 78)

Dále říká:

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ جَاهِدِ الْكُفَّارَ وَالْمُنَافِقِينَ وَاغْلُظْ عَلَيْهِمْ

Proroku, bojuj usilovně proti nevěřícím a pokrytcům a buď přísný na ně! (Tewba: 73).

Posel Boží صلى الله عليه وسلم pravil: „**Bojujte všichni proti modloslužebníkům svými majetky, osobami, i jazyky.**“¹³

V jiném hadísu stojí: „... **A jeho (islámu) samým vrcholem je džihád na cestě Boží.**“¹⁴

'Alláma 'Abdurrahmán ibn Hasan ibn Muhammed ibn 'Abdilwehháb, budiž mu Alláh milostiv, pravil: „*Třeba říci: Na základě jaké knihy, nebo jakého důkazu tvrdíte, že džihád je povinností jen za existence jednoho imáma, který je následován? Toto je lež o Náboženství a odchýlení se z cesty věřících. Důkazy vyvracející podobné tvrzení jsou velmi četné a známé, než abychom je uváděli. Jedním z nich je všeobecný příkaz džihádu, povzbuzení k němu a hrozba trestu pro ty, kteří jej odvrhnou.*“¹⁵

Článek 5.: Etika nesouhlasu

Ibn Kajjím, budiž mu Alláh milostiv, praví: „*Správnou pozicí je to, co za své přijali vedoucí učenci této ummy, tedy, že idžtihád ohledně záležitostí, o kterých neexistuje žádný důkaz (např. v podobě autentického hadísu, který nestojí proti podobně autentickému hadísu) který jasně a s určitostí vyžaduje nějaký čin, je povolený. To proto, že zde absentuje jakýkoli důkaz v dané záležitosti, nebo jsou dané důkazy, které máme k dispozici, protichůdné a obskurní. A pokud v takové situaci nějaký učenec vydá nějaké stanovisko, kde bude tvrdit, že daná věc je zcela jasná a že v ní není povolen žádný idžtihád, toto není invektiva proti komukoli, kdo jeho názoru oponuje. Není to ani výhružka, či zastrašení, aby sám zaujal své stanovisko, byť by bylo v příkré opozici k tomu, co o dané věci prohlásil daný učenec.*“¹⁶

Ti, kteří mají protichůdná stanoviska v podobných věcech, o nich mají diskutovat v duchu vzájemné konzultace a rady, aniž by napadali své oponenty. Není dovoleno ani fanaticky se držet jednoho názoru a podněcovat zášť a rozkol na základě těchto rozdílů.

Toto, vedle faktu, že *mudžtehid* اجتهد, tedy osoba schopná *idžtihádu*, tj. samostatného nalézání islámsko-právních řešení, mohl ve svém intelektuálním snažení pochybit, je, dle pravidel, kterými se idžtihád řídí, omluvitelné. Stejně jako, dá-li Bůh, i v otázce praxe. Náboženství islámu se sestává ze znalosti (علم 'ilm) a činu (عمل 'amel). Čin je pak pravým účelem a cílem znalosti.

Alláh Vznešený a Slavený, praví:

إِنَّمَا يَخْشَى اللَّهَ مِنْ عِبَادِهِ الْعُلَمَاءُ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ غَفُورٌ

A obávají se Boha ze služebníků Jeho ti nejmoudřejší a Bůh věru je mocný a odpouštějící. (Fátír: 28).

Znalost je základem činu. Možná že ten, kdo chybuje v činu je horší, než ten, kdo chybuje ve znalosti. A možná, že *mudžtehid*, který pochybil ve svém idžtihádu v nějaké intelektuální otázce, má k dobru své zbožné činy uctívání, džihádu a šíření nauky, kterými překonává i toho, který se podobného intelektuálního pochybení nedopustil, ale nevykonal na poli džihádu a nauky tolik, co chybuující

13 Zaznamenal Ahmed v *Musnedu*, Abú Daúd v *Sunenu* a an-Nesái v *Sunenu*.

14 Zaznamenal at-Tirmizí v *Sunenu*.

15 Viz ad-Dureru s-senníja, 7/ 97.

16 Viz *A'lámu l-muwakkí'in*, 3/360.

mudžtehid.

Vzhledem k této skutečnosti učenci chválí také imámy an-Newewího, Ibn Dakíka al-'Ída, Ibn Hadžera al-'Askaláního a jim podobné. Dokonce, učenci je mají rádi a zakazují, aby se na ně útočilo. Necht' je vůči jim všem Alláh milostiv.

Šejchu l-islám Ibn Tejmíjja, budiž mu Alláh milostiv, pravil: „Kdokoli z muslimů je mudžtehidem, který hledá pravdu, ale pochybí, tomu Alláh Vznesený a Slavený jeho chybu odpustí, ať již se týkala záležitosti teoretické, či praktické. Toto byla pozice společníků Proroka صلى الله عليه وسلم.“¹⁷

Pokud se mezi muslimy objeví nějaký nesouhlas či rozkol a zneprátelené frakce začnou následovat jen své vlastní zájmy a každá z nich podporuje jen své vlastní lídry, znevažující všechny ostatní, napadající druhé, hanobíce je a špiníce jejich pověst, pokud je začnou přezírat, lhát o nich a o jejich chybách, pomlouvat je a mstít se jim, pak je nezbytné vystříhat se něčeho takového a držet se od všech znesvářených stran co nejdále. Nevyjadřovat se k takovým otázkám a neúčastnit se podobných hovorům. Naopak je třeba se obrátit k učení Koránu a jeho recitaci, opakování modliteb a prosbám, které bývají pronášeny a jsou autenticky dochovány. Je třeba využít čas na uctívání Alláha, hledání nauky Koránu a Sunny, na snahu pochopit Náboženství Boží. Je třeba k tomu vyzývat lidi a prosit Alláha o odpuštění a lék na toto pokušení a pohromu.

'Alláma Sa'dí, budiž mu Alláh milostiv, pravil: „Snažit se muslimy sjednotit, vyzývat je ke sjednocení a podnítit je ke vzájemnému usmíření je tím nejlepším ze všech dobrých činů. Je to lepší, nežli trávit svůj čas v modlitbách a půstu. Je to tou nejlepší a nejvznešenější podobou džihádu na cestě Boží. Pro muslimy je nezbytné nedovolit, aby se vzájemné rozdíly mezi nimi, jejich rozdílné pohledy a názory na politiku a systém vládnutí staly překážkami jejich náboženského bratrství a vazeb společně sdílené víry. Všechny tyto rozdíly a drobné spory by se spíše měly podřídít tomuto velkolepému principu.“¹⁸

Článek č. 6.: Oprávněné zřeknutí se hříšníka a inovátora

Toto zřeknutí se je prostředkem reformy a jako takové podléhá pravidlu přínosu a škody.

Šejchu l-islám Ibn Tejmíjja, necht' je k němu Alláh milostiv, vysvětluje: „Pravidlo zřikání se se svou měrou odlišuje v závislosti na početnosti těch, kterých se zřikáme. Cílem je zabránit škodě zřikaných a napravit je. Cílem je zabránit, aby se prostý lid stal podobným těm, kterých se zřikáme. Tedy, pokud přínosy tohoto zřeknutí se převažují nad oslabením Pravdy, jsme oprávněni tak učinit. Pakliže však není tímto zřeknutím se napraven ani ten, koho se zřikáme, ani nikdo jiný, či se tímto aktem spíše zvětší škoda, která z toho pramení a předčí i možné přínosy tohoto kroku, pak toto učinit oprávněni nejsme. Udržování korektních vztahů s takovými pak bude více přínosné, nežli zřeknutí se jich.“¹⁹

Také říká: „Podobně jako v případě nepřítelů – někdy se uchýlíme k boji, jindy se uchýlíme k mírové dohodě a jindy k placení džizje – vše záleží na situaci a možných přínosech. Odpovědi učenců, jako např. imáma Ahmeda, se v konkrétních situacích řídily právě tímto pravidlem.“²⁰

Inovátora (مبتدع *mubtedi'*), který svou inovací nedosahuje stupně nevíry, která by jej vyváděla z lůna islámu, je třeba se zřici podle těchto pravidel.

Ibn Tejmíjja stanovuje:

17 Viz *al-Mesáilu l-merádíníjja*, str. 66.

18 Viz *as-Sijásetu š-šar'íjja*, str. 13.

19 Viz *Medžmú'u l-fetáwá*, 18/206.

20 *Ibidum*.

„Pokud se v dané osobě setkává něco dobrého a něco zlého, nebo jde o osobu částečně zkaženou a částečně pokornou, částečně následující Sunnu a částečně následující bid'a, pak si takový jedinec zaslouží naše přátelství a prospěch ze vztahu k nám, shodně míře dobra v něm. Zaslouží si také náš distanc a trest shodně míře zla v něm. Mělo by se mu od nás dostat obojího, stejně jako nemajetný zloděj, který ukradl nad daný rámeček. Má mu být odsečena ruka a zároveň má nárok na takovou částku ze státní pokladnice (bejtu l-mál), že to uspokojí jeho potřeby. Toto je princip, ohledně kterého panuje konsensus ahlu s-sunna we l-džemá'a, zatímco chawáridž, mu'tezila a další tomuto odpoují.“²¹

Existuje také jasné rozlišení mezi skutkem samým a tím, kdo se jej dopustí, ať už se jedná o nevíru, nebo o inovaci. Tedy ne vždy, když se muslim dopustí takového činu, musí to zákonitě znamenat, že se dotýčný automaticky stal nevěřícím (كافر *káfir*), nebo inovátorem, dokud nejsou splněny podmínky pro takovou kvalifikaci a nejsou přítomny podmínky, které by vyřčení takového soudu znemožňovaly.

Šejchu l-islám Ibn Tejmíja praví: *„Nelze každého, kdo prohlásí slovo nevíry, byť by to učinil z neznalosti nebo dezinterpretace, prohlásit za nevěřícího. Pro prohlášení konkrétní osoby za nevěřícího je nutno je nutno si uvědomit, že takto mu připisujeme i vysokou pravděpodobnost trestu na onom světě. Proto zde existují i podmínky a překážky, jak jsme vysvětlili na jiném místě. Totéž se týká prohlášení někoho pokrytcem. Dokud toto nelze prokázat, platí, že dotýčný je věřící a je třeba prosit o odpuštění za něj a o nápravu jeho samého. Pokud věřící řekne:*

رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا وَلِإِخْوَانِنَا الَّذِينَ سَبَقُونَا بِالْإِيمَانِ

Pane náš, odpusť nám i bratřím našim, kteří nás předešli ve víře (Hašr:10)“

spadá v tato slova každý z předcházejících generací ummy, který dotýčného předešel ve víře. Pokud se dopustil nějakého pochybení v interpretaci něčeho, pokud v něčem protirečil Sunně, nebo spáchal hřích, stále ještě je jedním z bratří dotýčného, kteří jej předešli ve víře a musí být zahrnut do této množiny, dokonce i kdyby patřil k některé z dvaasedmdesáti sekt, protože neexistuje sekta, aniž by v ní nebyla velká většina těch, kteří nejsou nevěřícími, ale věřícími, kteří se však dopustili jistých chyb a hříchu, za který si zasluhují trest, stejně jako ostatní hříšníci mezi věřícími. A Prorok صلى الله عليه وسلم nikomu neupíral jeho islám, nýbrž každého stále držel za muslima, za člena své ummy, ani neříkal, že dotýčný bude v Pekle navěky. Toto je velký princip, který je nutno následovat.“²²

Článek 7.: Da'wa a stav ummy

Dnes jsou muslimové vystaveni zuřivému útoku židů, křesťanů, ateistů, sekularistů a mnoha dalších. Mnoho rozdílných odstínů nevíry a popírání víry se přelévá nad zeměmi islámu. Mnoho úderů následování tužeb a různých podob zkaženosti je do nich vnášeno a nemohou být spočítány nikým jiným, nežli Pánem všech lidí Samotným. Tento útok má za cíl získat vládu a dominanci nad islámským světem, rozdělit jej, dobýt jej kulturně i morálně a znetvořit obraz zastánců Pravého Náboženství. Tento plán je podporován kolosálním světovým spiknutím a takřka neomezeným materiálním zázemím. Proto se ve výsledku jednou z priorit islámské osvěty stala snaha zlomit tento nápor a odrazit tento útok všemi dostupnými a legitimními prostředky.

Jedním z těchto prostředků je organizování a podpora islámské osvětové činnosti, budované na základě celkové platformy bez ideologické a stranické zášti ve vztahu k jedincům a povzbuzování loajality k takovému podniku. Další je povzbuzení charitativní činnosti ve prospěch institucí islámské osvěty a islámských sdružení, která se snaží tomuto útoku vzdorovat a zároveň nenesou vlajku nějaké ze zbloudilých sekt, které lidi vyzývají a lákají jen ke svému vidění světa. K tomu se přidává společné

21 Ibid., 28/209.

22 Viz *Minhádžu s-sunna*, 5/241.

plnění vlastních povinností a upřímná, moudrá rada všem těmto uskupením, pokud se v něčem odchýlí od Koránu a Sunny.

Správný a umírněný názor na tyto skupiny uznává, že mají právo na tuto podporu a nejsou jen výlučně dobré ani jen výlučně špatné. Některé z nich jsou také lepší a Pravdě bližší, nežli jiné. Proto je nezbytné jim děkovat za to, čeho na poli své práce dosáhly, povzbudit je k další činnosti a upřímně jim poradit v tom, co je nesprávné a varovat je před tím, aby se toho dopouštěly i nadále.

Spolupráce mezi nimi je možná ve všech dobročinných projektech, které pomáhají muslimům ve všeobecnosti a jsou chvályhodné ve všem, co je podporováno Koránem a Sunnou. Jeho eminence, předseda Komise pro fetwy, šejch Ibn Báz, říká: „*Pokud nějaká džemá'a pochybí v čemkoli z víry, co se týká věrouky, toho co Alláh předepsal jako povinnost, či toho, co zakázal, měla by být na toto pochybení upozorněna na základě jasných důkazů, slušně, moudře a ohleduplně. Toto je povinností následovníků islámu. Mají spolupracovat a vzájemně se podporovat ve zbožnosti a spravedlivosti. Mají upřímně jeden druhému radit a nemají se navzájem jedni druhých zříkat, aby nad nimi jejich nepřátelé nezískali převahu.*“²³

Co se týče politické aktivity, jako např. vstupu do parlamentu, nebo shromáždění reprezentantů, pokud je cílem náprava společnosti a zamezení většímu ze dvou zel, s velkou pravděpodobností dosažení povoleného zisku, toto je předmětem idžtihádu, ve kterém je možnost rozdílu názorů povolena.

Základním pravidlem ohledně prostředků islámské osvěty, které jsou v dnešním světě zaváděny, je, že jsou legitimní, dokud neprotiřečí směrnicím a pravidlům šari'y.

Znát stav, v jakém se muslimové nacházejí, a plány jejich nepřátel, odhalovat je a čelit jim, v souladu s pravidly šari'y písmem, slovem a dalšími cestami je povinností uvalenou na komunitu jako celek (tzv. *فرض الكفاية fardu l-kifája*). Kdokoli se rozhodne věnovat se plnění této povinnosti, má nárok na uznání, podporu a odměnu. Toto je džihád ve své pravé přirozenosti. Kdokoli toto podstupuje, v pravdě bojuje na cestě Boží, za muslimy, v první linii.

Článek 8.: Respekt vůči cti muslima

Nezákonnost zlořečení muslimům je velkým principem islámské šari'y. Strážít reputaci muslimů, zejména muslimských učenců a kazatelů je správná cesta. Škatulkovat lidi a zbrkle, častokrát i falešně, je obviňovat je velmi odsuzováno a je to nepochybně nesprávné. Základním pravidlem je, že čest a osobní integrita každého muslima je nenarušitelná a chráněná, nesmí být nikterak narušena a napadena, kromě v jasně odůvodněných situacích. Zkoušet někoho, jestli je prost inovace a hříchu tím, že jej vystavíme zkoušce, aby se ukázalo, co v něm je, je samo o sobě inovací.

Alláh praví:

وَالَّذِينَ يُؤْذُونَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ بَغَيْرِ مَا كَتَبْنَا لَهُمْ وَإِنَّمَا مِثْلًا

A ti, kdož urážejí věřící muže a věřící ženy, aniž si to oni zasloužili, ti se obtížili pomluvou i hříchem zjevným. (Ahzáb: 58)

Také říká:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اجْتَنِبُوا كَثِيرًا مِّنَ الظَّنِّ إِنَّ بَعْضَ الظَّنِّ إِثْمٌ وَلَا تَجَسَّسُوا وَلَا يَغْتَبَ بَعْضُكُم بَعْضًا

23 Fetwa vyšla v časopise *al-Isláh* dne 27. Zu l-Hidždža 1413 hidžry.

Vy, kteří věříte! Strážte se přílišného podezřívání druhých, vždyť některá podezření jsou hříchem! Nevyzvídejte a nepomlouvejte se vzájemně! (Hudžurát: 12).

Posel Boží صلى الله عليه وسلم pravil: „*Na nejvyšších výšinách spočívá čest muslima.*“²⁴ Také pravil: „*Zlořečit muslimovi je velehříchem a zabít ho je nevírou.*“²⁵

Muslim musí být velmi příkladného charakteru a velmi vznešených mravů. Nesmí být v žádném případě zaměstnán šířením pomluv, klepů a klevet všemi směry, nesmí publikovat tvrzení svých oponentů jinak, nežli s úzkostlivou pečlivostí, důkladným zvážením, pečlivým posuzováním a velkou dávkou spravedlivosti. Musí je interpretovat v nejlepším možném světle a zaručit minimální míru rozkolu a nesouladu

Vznešený Alláh praví:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِن جَاءَكُمْ فَاسِقٌ بِنَبَأٍ فَتَبَيَّنُوا أَن تُصِيبُوا قَوْمًا بِجَهَالَةٍ فَتُصْبِحُوا عَلَىٰ مَا فَعَلْتُمْ نَادِمِينَ

Vy, kteří věříte! Přijde-li k vám hanebník s nějakou zvěstí, snažte se ji objasnit tak, abyste z nevědomosti své nepoškodili lidi a abyste nemusili litovat toho, co jste učinili. (Hudžurát:6)

Dále praví:

تَلَقَّوْنَهُ بِالسِّنِّتِ كُمْ وَتَقُولُونَ بِأَفْوَاهِكُمْ مَا لَيْسَ لَكُمْ بِهِ عِلْمٌ وَتَحْسَبُونَهُ هَيِّنًا وَهُوَ عِنْدَ اللَّهِ عَظِيمٌ

roznášeli jste to jazyky svými a když hovořili jste ústy svými něco, o čem neměli jste žádné vědění. A považovali jste to za nicotné, zatímco u Boha je to nesmírné. (Núr:15)

Posel Boží صلى الله عليه وسلم pravil: „*Co se týče působení rozbrojů, pak to je hanba.*“²⁶

Povinností každého muslima je zachovat vzájemnou rovnoprávnost jednotlivých členů muslimské komunity a udržovat soudržnost komunity jako celku. Nesmí odmítnout uznat přednosti a hodnotu žádného jiného muslima. Pokud nějaký muslim hřeší, nesmí se tomu muslim radovat a nesmí takových incidentů využívat jako zástěrku pro veřejné zostouzení a ostrakizaci.

Co se týče těch, jejichž dobro převládá nad jejich zlem, je principem ahlu s-sunna povznést se nad jejich lidské chyby. Toto neznamena absolutní zákaz kritiky a objasňování a vysvětlování chyb druhých. Jen tak musí být činěno uctivě a jeho chyba nesmí být napodobována.

Alláh praví:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُونُوا قَوَّامِينَ لِلَّهِ شُهَدَاءَ بِالْقِسْطِ ۗ وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَاٰنُ قَوْمٍ عَلَىٰ أَلَّا تَعْدِلُوا ۗ اعْدِلُوا هُوَ أَقْرَبُ لِلتَّقْوَىٰ ۗ وَاتَّقُوا اللَّهَ ۚ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ

Vy, kteří věříte! Buďte přímí před Bohem a buďte svědky spravedlivými. Necht' nenávisť k lidu nevěřících vás neuvede do hříchu tím, že budete nespravedliví. Buďte spravedliví - a to je blíže k bohabojnosti - a bojte se Boha, neboť Bůh je dobře zpraven o všem, co děláte. (Máida: 8).

A Alláh vznešený praví:

وَلَا تَبْخَسُوا النَّاسَ أَشْيَاءَهُمْ

Nezkracujte lidi v záležitostech jejich (A'ráf: 85).

24 Zaznamenal al-Hákim v *Mustedreku*.

25 Muttefekún 'alejhi.

26 Zaznamenal Ahmed v *Musnedu*, Abú Daúd v *Sunenu* a Tirmizí v *Sunenu*.

Ibnu l-Kajjim, budiž mu Alláh milostiv, pravil: „Vznešená osoba, ten, kdo je dobře zpravený a znalý islámu, která má slovo a vliv, může pochybit a zmýlit se, ale třeba jej omluvit. Spíše bude takový odměněn za svůj idžtihád. Není dovoleno jej však následovat v dané chybě, jakož není dovoleno jej ani zbavit jeho statutu, vůdcovství a pozice, jaké se v srdcích muslimů těší.“²⁷

Ibn Tejmíjja, budiž mu Alláh milostiv, pravil: „*Pokud se stane, že učenec, který je oprávněn vydávat fetwy, vydá v odpověď na několik otázek určitá rozhodnutí, která protirečí autentické Sunně Proroka صلى الله عليه وسلم a odporuje praxi správně vedených chalífů, není možno tomuto učenci napříště absolutně znemožnit vydávání fatew. Nicméně by mělo být jasně vysvětleno, v prvé řadě samotnému tomuto učenci, ve kterých otázkách se od Sunny odchýlil, protože po všechny časy, počínaje dobou Prorokových společníků a jejich následovníků, takoví učenci existovali.*“²⁸

Článek 9.: Úcta k učencům

Ctít učence, předáky islámské osvěty, prosit za ně Boha a bránit je před útoky jejich oponentů představuje jedny z nejvznešenějších povinností vůči nim, je to nárok, který si zasluhují a který si vysloužili svou velkou službou věci islámu a muslimů. Toto je etiketa, které se drželi zbožní předkové této ummy.

Posel Boží صلى الله عليه وسلم pravil: „*Není z nás, kdo nectí naše starší, není milosrdný vůči našim mladým a nerespektuje naše učené.*“²⁹

Článek 10.: Způsob získávání nauky

Správný způsob získávání nauky spočívá v tom, že učeník musí nejprve studovat věrouku, jmenovitě tewhíd a základní pilíře víry ahlu s-sunna we l-džemá'a, z knih zbožných předků této ummy, jako je např. Al-Wásitíjja apod., vše co je povinen znát a vykonat z povinností v jejich specifický čas.

Dále by se měl učit umění správného čtení a recitace Vznešeného Koránu. Měl by se jej učit z paměti. Také by se měl učit hadisy Božího Posla صلى الله عليه وسلم, například ze dvou nejautentičtějších sbírek – al-Buchářiho a Muslimova *Sahíhu*.

Měl by si také navyknout na praktikování toho, co se naučil, připomínat si svá selhání a brát si z nich ponaučení. Dospívající člověk by měl vychováván k tomu, aby napravoval své úmysly a konal dobro svým srdcem a svou duší. Náklonnost k Sunně Božího Posla صلى الله عليه وسلم by v něm měla být probouzena a mělo by se dbát na to, jakým způsobem používá svůj jazyk, jakým způsobem se chová a mělo by se dbát na jeho mravnost.

Měl by dosahovat pokroku ve všech odvětvích nauky, měl by postupně zvládnout principy a základy všech a postupně se propracovávat k detailům, jeden po druhém. Měl by se učit postupně a nespěchat, nepouštět se ukvapeně do kontroverzních témat ještě předtím, než si kvalitně osvojí základy každé z nauk.

Student je povinen ujistit se o svých úmyslech a cílech. Měl by se ozdobit skromností, uměřeností, dobrým chováním a jemností. Měl by si cenit svého času, získávat užitečné knihy, věnovat se čtení a studiu, vybírat si dobrou společnost, která mu bude pomáhat a podporovat ho v jeho úsilí.

Učit začátečníky nauce o kritickém zhodnocování vypravěčů podání (al-džerh we t-te'díl) ještě předtím,

27 Viz *I'lámu l-muwakkí'in*, 3/283.

28 Viz *Medžmú'u l-fetáwá*, 27/311.

29 Zaznamenal Ahmed v *Musnedu* a al-Hákim v *Mustedreku*.

než si osvojí základy nauk, povzbuzovat je ke kritice učenců, nechat je vplouvat do oblastí kontroverzí apod., ještě předtím, než zvládnou a pochopí to, co je pro ně nezbytné, co dělat a co nedělat, nechat je plýtvat časem a následovat chyby jiných hned na samém začátku cesty toto není nic jiného nežli sabotáž nauky jako také a naprostá zrada důvěry v osobu učitele.

Závěr

Toto jsou základní principy, které jsme považovali za důležité pro připomenutí v první řadě nám samým a pak také našim muslimským bratřím. Nešetřili jsme žádnou snahou, nakolik jsme byli schopni a nakolik jsme si to mohli dovolit, abychom je stručně a jasně vysvětlili, jako čin dobré víry a dobrý skutek na cestě Boží, podle příkladu Posla Božího صلى الله عليه وسلم, ku prospěchu vůdcům muslimů i zástupům muslimů ve všeobecnosti.

Toto je vše. Utíkáme se v ochranu Boží před tím, abychom učinili chybu, nebo způsobili, že chyba bude učiněna, před tím, abychom ukřivdili, nebo aby bylo ukřivděno nám, abychom něco odignorovali, nebo abychom byli ignorováni my sami.

Posledními našimi slovy jsou slova chvály Alláhu, Pánu všech světů.

Vydáno v Kuvajtu, dne 26. Rabi'ul-Awwal 1415 hidžry (3.9. 1994 kř. éry)

Signatáři prohlášení

Muhammed 'Abdulláh al-Hádžirí, Chálid Šudžá' al-'Utejbí, Džásim Muhammed al-'Inátí, Hákim al-Mutajrí, 'Abdul'azíz al-Hada, Džásim al-Fuhejd ad-Dewserí, Muhammed al-Hamúd an-Nedždí, 'Abdulahdí Hammád al-Murrí, Názim Sultán al-Misbáh, 'Awwád al-'Anzí, 'Abdurrezzák Chalífa aš-Šájidží, Násir ibn Lázim, Welí Musá'id at-Tabatbái, Bassám aš-Šattí, Zejd Merzúk al-Wasís, Ahmed 'Abdulláh 'Abdurrahím, Sálíh ibn Fálíh an-Námí, Muhammed al-Kendrí, 'Abdurraúf al-Kemálí, Rijád Mensúr al-Chulejfi, Hámid ibn 'Abdilláh al-'Alí, Fejsal 'Abdulláh al-'Alí, Hamúd ibn Muhammed al-Hamdán, Ahmed ibn Sabáh, 'Ádil ibn Džásim ad-Damchí, Sa'd ibn Muhammed al-Bunnák, Sa'íd 'Abdulláh, Háj Sálím al-Háj, 'Abdulláh ibn Mubá'ar al-Hakkán, Fahd aš-Šuwejb, Daúd al-'Asúsí, Welíd ibn Chálid ar-Rabí', Chálid al-Charráz, 'Abdulláh al-Hakkán, Welíd at-Tabatbái.

Bylo nám ctí představit vám druhé vydání naší deklarace, s příloženým dopisem jeho eminence šejcha 'Abdul'azíze ibn 'Abdilláh ibn Báze.

Prosíme Alláha, aby ukončil vzájemné rozdíly a znovu nás všechny sjednotil jakožto bratry se společným cílem. A Alláha prosíme o správné vedení a podporu.

Naším posledním slovem je chvála Alláhu, Pánu všech světů.

12, Džumedá al-Úlá 1415 hidžry.
16. listopadu 1994 kř. éry.